

СТ А Н О В И Щ Е
НА МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПО
КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО N 18 от 1995 ГОДИНА

Главният прокурор на Република България е поискал от Конституционния съд да даде задължително тълкуване на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България в смисъл - „подлежат ли на атакуване пред съдилищата всички административни актове, включително и тези, които по своя характер не са нормативни или индивидуални“. С определение на Конституционния съд от 17 юли 1995 г. Министерският съвет е конституиран като страна по делото, във връзка с което изразява следното становище:

Поставеният в искането проблем е свързан преди всичко с разграничаването на различните видове административни актове и със съдебния контрол над всеки вид.

В правната доктрина и в действащото законодателство, в зависимост от нормативното им съдържание, **административните актове са нормативни и ненормативни.**

Административните нормативни актове съдържат административни правни норми, отнасят се до неопределен брой адресати и имат многократно правно действие. В Закона за нормативните актове е регламентиран редът за подготовка, издаване и прилагане на нормативните актове, включително и на административните нормативни актове. Последните се приемат от компетентните административни органи и имат строго определена йерархия, съобразно която е тяхната правна сила.

Административните нормативни актове, приети от Министерския съвет, подлежат на съдебен контрол от Върховния административен съд (чл. 125, ал. 2 от Конституцията на Република

България). Той се произнася по тяхното съответствие с другите нормативни актове от по-висша степен, т.е. осъществява **само контрол за законосъобразност**. В Решение N 13 от 1993 г. по конституционно дело N 13 от 1993 г. (ДВ, бр. 65 от 1993 г.) Конституционният съд е приел, че Върховният съд упражнява компетентността на Върховния административен съд по чл. 125 ал. 2 от Конституцията по отношение на актовете на Министерския съвет до приемането на новите устройствени и процесуални закони за съдебната власт.

Административните нормативни актове, приемани от министрите съобразно тяхната компетентност, също подлежат на съдебен контрол съгласно тълкуването, дадено с Решение N 13 на Конституционния съд от 1993 г. по конституционно дело N 13 от 1993 г.

Административните ненормативни актове в зависимост от техния адресат са индивидуални и вътрешнослужебни.

Правната характеристика на **индивидуалните административни актове** се съдържа в чл. 2 от Закона за административното производство (ЗАП). Законът установява „обща клауза“ на съдебно обжалване на индивидуалните административни актове, като от приложното му поле са изключени **индивидуалните административни актове, издавани от Министерския съвет** - чл. 3, т. 2 от ЗАП. Считаме, че посочената разпоредба съответства на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, тъй като със закон са изключени от възможността за съдебно обжалване. По отношение на **индивидуалните административни актове, издавани от министрите**, изрично е предвидена правната възможност за съдебното им обжалване - чл. 36, ал. 1 от Закона за административното производство.

Вътрешнослужебни административни актове са актовете, адресирани до субекти, пряко подчинени на органа, издал акта, тъй като се намират спрямо него в йерархическо или друго подчинение. Вътрешнослужебните административни актове са изключени от приложното поле на ЗАП - чл. 3, т. 4, поради което считаме, че за тях е

приложим само административен контрол по линията на йерархическото подчинение. По отношение на вътрешнослужебните административни актове, издавани от министрите, контролът може да се осъществява от Министерския съвет съгласно чл. 107 от Конституцията.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

